

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 253/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., P., zastúpeného advokátom JUDr. M. Z., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cb 9102/1993, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2010 doručená sťažnosť J. B., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. Z., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cb 9102/1993.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol žalovaným vo 4. rade v konaní o zaplatenie sumy 70 070 Sk s príslušenstvom vedenom krajským súdom pod sp. zn. 14 Cb 9102/1993. Krajský súd rozsudkom č. k. 14 Cb 9102/1993-70 z 28. novembra 2008 zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi sumu 70 070 Sk s 20 % úrokom od 16. septembra 1993 do 13. novembra 1995 a 16,56 % úrokom od 14. novembra 1995 do zaplatenia a nahradiť trovy konania v sume 10 108 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných v rozsahu plnenia zaniká povinnosť ostatných žalovaných. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4 Obo 19/2009 z 26. februára 2009 odvolanie odmietol z dôvodu, že bolo podané oneskorene. Rozsudok krajského súdu č. k. 14 Cb 9102/1993-70 nadobudol právoplatnosť 23. januára 2009.

Z príloh pripojených k sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ podal 21. decembra 2009 sťažnosť predsedovi krajského súdu, ktorou namietal zbytočné prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cb 9102/1993. Predseda krajského súdu 28. januára 2010 sťažovateľovi písomne oznámil, že konanie vedené pod uvedenou spisovou značkou bolo právoplatne skončené, preto je akýkoľvek jeho zásah vylúčený.

Sťažovateľ uviedol, že „*uvedené konanie nebolo ani po právnej a ani po skutkovej stránke zložitá ani právna úprava nestanovuje nejaké zvláštne podmienky na postup v danom konaní a že ani zo strany účastníkov a hlavne mňa nedošlo k obštrukčnému správaniu sa*“. Naopak, sťažovateľ je presvedčený, že prietahy boli spôsobené „*hlavne konajúcim súdom*“.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o nej takto rozhodol:

„Základné právo J. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cb/9102/1993 porušené bolo.

Sťažovateľovi J. B., priznáva finančné zadostučinenie v sume 10 000 EUR (slovom desaťtisíc eur), ktoré mu je Krajský súd Košice povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť J. B. trovy právneho zastúpenia v sume 254,88 EUR (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov) na účet právneho zástupcu JUDr. M. Z., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Požadovanú výšku finančného zadostučinenia sťažovateľ zdôvodňuje tým, že právna neistota spôsobená neúmerne dlhou dobou rozhodovania súdu sa nepriaznivo odrazila na jeho psychickom stave a celkovom zdraví, pričom aj jeho rodinné vzťahy týmto do značnej miery utrpeli. Preto žiada, aby mu ústavný súd priznal finančnú satisfakciu v sume 10 000 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cb 9102/1993.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd z dokumentácie predloženej sťažovateľom zistil, že namietané konanie bolo právoplatne skončené 23. januára 2009, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok krajského súdu č. k. 14 Cb 9102/1993-70 z 28. novembra 2008. Sťažovateľ svoju sťažnosť doručil ústavnému súde až 7. júna 2010, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2010